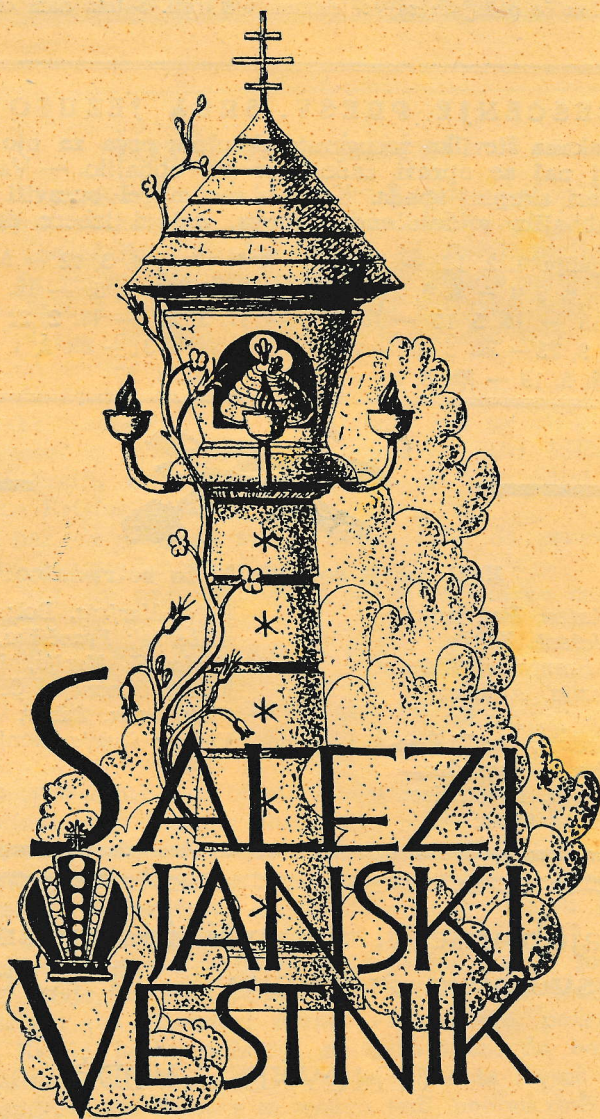


*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO * SOTRVDSTVO * LETO 1939 * 7

Poštnina plačana v gotovini



V a ž n o !

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakevnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najbolje in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juliju 1. 2, 13 — 2. 1, 3 — 3. 7, 17 — 4. 3, 12 — 5. 4, 21 — 6. 8, 14
7. 5, 2 — 8. 9, 9 — 9. 6, 24 — 10. 7, 23 — 11. 1, 6, — 12. 6, 10 — 13. 3, 7
— 14. 7, 18 — 15. 5, 16 — 16. 8, 5 — 17. 3, 25 — 18. 2, 22 — 19. 1, 26 — 20.
6, 4 — 21. 9, 23 — 22. 5, 30 — 23. 4, 20 — 24. 1, 31 — 25. 3, 1 — 26. 6, 11 — 27.
7, 15 — 28. 5, 19 — 29. 8, 29 — 30. 2, 8 — 31. 4, 27



Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Petrovič Anton, Podvinci;
Hlebčar Matevž, Zvirče;
Ferenčak Frančiška, Ajdovec;
Koželj Marija, Ajdovec;
Jamnik Marija, Melišce;
Kolarič Ludvik, Grajenšak;
Kastelic Janez, Zagradec;
Peklaj Tereza, Hrastence;
Mulec Ludvik, Otok;

Kebe Marjeta, Dol;
Hriberšek Frančiška, Rupe;
Miklavčič Marija, Ljubljana;
Kmecl Genovefa, Celje;
Fink Janez, Žalna;
Vidmar Jozefa, Konjsko.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

„Najobširnejši, najlepši in najzanimivejši slovenski svetniški življenjepis, ki se bere kot kak roman.“

LEMOYNE — VODĚ:

Življenje sv. Janeza Boska

Vezano v izvirne platnice stane din 50.-, po pošti din 5.- več.

Za sal. sotrudnike in sotrudnice 25 odstotkov popusta

Kralj nas kliče



ladarji in močočniki tega sveta radi prirejajo velike slavnosti, na katerih razkazujejo svoje veličastvo in sprejemajo poklone svojih podložnikov. Srečna mesta se tedaj zavijejo v morje vencev in zastav. Na prostranih trgih stojijo stotisočglave množice, mahajo z zastavicami, vzklikajo ter tako pozdravljajo svojega vladarja, da, vladarja, ki pa je vendar umrljiv kot kateri koli izmed vriskajoče množice....

Tudi naša bela Ljubljana, srce slovenskega naroda, se ta mesec pripravlja na kraljevske slavnosti. Toda v Ljubljano nas ne kliče kak zemeljski kralj, čigar prestol se lahko poruši že danes ali jutri, kliče nas „edini Vladar, Kralj nad kralji, Gospod nad gospodi, ki ima edini nesmrtnost“ (1 Tim 6, 15), Jezus Kristus.

Kliče nas, da pregleda svoje izbrane čete, da preizkusi našo udarnost in pripravljenost.

Kliče nas, da nas navduši in pošlje na vojsko zoper novodobno pooganstvo in brezboštvo.

Kliče nas, da nam pove, kako v dušah poglobiti in poživiti krščansko zavest; kako v javnosti pomagati krščanstvu do vpliva in veljave; kaj storiti, da svet Kristusu spet prizna kraljevsko oblast.

Kliče nas, da javno priznamo in proglasimo Jezusa Kristusa za našega Kralja in Vodnika.

Šesti mednarodni kongres Kristusa Kralja bo v dneh od 25. do 30. julija zbral v Ljubljani najodličnejše zastopnike vseh katoliških narodov na svetu. Slavili bodo moč, veličastvo, svetost in oblast Jezusa Kristusa. Posve-tovali se bodo, kako Jezusa Kristusa zopet vrniti družinam, šolam, društvom, znanosti in umetnosti, kulturnemu, gospodarskemu in vsemu javnemu življenju, odkoder so ga mnogokje tako žalostno izrinili.

Poleg zborovanj in posvetovanj pa se Kristusu Kralju pripravlja tudi veličastno zunanje slanje, kakršno se spodobi Kralju vseh kraljev. In tu je potrebno, da sodeluje ves slovenski narod, velikodušno, požrtvovalno, nesebično. Kristusa Kralja bomo počastili najlepše tako, da bomo prenovili sebe in svoje družine v Kristusu; da bomo posebno ta mesec veliko molili za dober uspeh kongresa, da bomo v ta namen tudi gmotno radi kaj žrtvovali in da se bomo kongresa v čim večjem številu udeležili, zlasti zadnji dan, v nedeljo 30. julija, ko bodo zunanje kongresne slovesnosti dosegle višek.

Srebrne trobente pojo in oznanjujejo: Kristus Kralj prihaja! Pridite in se mu poklonite. Venci že zelenijo, zastave že vihrajo. Vriskajte in prepevajte: Hozana! Kristus kralj, Kristus zmaguj!

Prijatelj

Pred sto leti je bil don Bosko v drugem letu bogoslovja v Chieriju. Mesto leži 12 km od Turina in šteje okrog 30.000 prebivalcev. Prav v mescu aprilu se je zgodilo nekaj, kar je bilo velikega pomena za vse don Boskovo življenje. Drugega aprila 1839. je umrl klerik Lojze Comollo, njegov največji in takrat edini prijatelj. Bila sta si prijatelja v pravem pomenu besede. Comollo in don Bosko sicer nista bila enaka: don Bosko je bil ognjevit, Comollo pa krotak kakor nedolžno jagnje. Prijateljstvo pa ju je združilo in storilo enaka: don Bosko je ukrotil svojo ognjevitost naravo v občevanju s krotkim, ponižnim in nedolžnim Comollom. Ne bom popisoval, kako se je razvijalo njuno prijateljstvo, ker bi bilo predolgo. Ustavimo se le pri zadnjem poglavju, ki je tako izredno, saj je celo nebo poseglo vmes in odobrilo to prijateljstvo.

Že med zadnjimi počitnicami je Comollo rekel don Bosku, ko sta nekoč opazovala vinograde: „Oh Bosko, kako slabo letino imamo! Bog nas kaznuje radi naših grehov. Ubogi kmetje!“ A don Bosko ga potolaži: „Nič ne de, zato bo pa drugo leto boljša letina.“ Tedaj mu Comollo odvrne: „Da, blagor tistim, ki bodo lahko pili novo vino; jaz ga ne bom...“ Don Bosku so čudno zvene te besede, hotel je zvedeti resnico in zato ga je vprašal, če mar misli umreti. Comollo mu je odgovoril, da čuti v sebi tako vročo željo po nebesih, da ne more več dolgo živeti. Takrat je bil še popolnoma zdrav in te besede so se zdele le nedolžna šala. Toda ko je odhajal v semenišče, ni mogel odtrgati svojega pogleda od domače hiše, kajti bil je prepričan, da jo vidi zadnjič.

V tem prepričanju je začel novo šolsko leto 1838.-39., a ni popustil prav nič v svojem krepostnem življenju. Tudi v učenju se je še vedno odlikoval: ob prvem polletju je kakor vedno dosegel prvo mesto in dobil za nagrado 60 lir.

Na praznik Marijinega oznanjenja je zbolel in Bosku takoj povedal, da je to njegova zadnja bolezen, da se bliža čas ločitve. Prijatelj mu je stregel noč in dan. Tolažil ga je, mu pomagal, kakor je vedel in znal. Pa vsa njegova požrtvovalnost in vsa zdravniška umetnost nista mogli odvrniti smrti. Comollo je potrpežljivo prenašal trpljenje, prejel svete zakramente in bogovdano umrl ponoči 2. aprila 1839.

V istem trenutku se je prikazal kleriku Vucellinu, ki je spal z drugimi kleriki. Ta je na glas zaklical: „Comollo, Comollo!“ Vsi so se zbudili, a on jim je naznanil njegovo smrt. Seveda mu niso verjeli, dokler se niso od očividcev prepričali, da je umrl prav tisto uro.

Naslednji dan so ga pokopali z veliko slovesnostjo. Vsi so bili prepričani, da je njegova duša že v nebesih, zato so dobili posebno dovoljenje in ga pokopali v cerkvi sv. Filipa.

Nekoč sta se prijatelja zavezala, da bo tisti, ki bo prvi umrl, prišel drugemu povedat, če je zveličan. Celotna boleznijo sta si obnovila to obljubo. Tovariši so vedeli za to skrivnost, zato so vsi nestrpnost pričakovali, kaj se bo zgodilo. Tudi don Bosko je bil v skrbeh, ker je bil prepričan, da bo Comollo držal besedo, saj mu je še tik pred smrtjo ponovno obljubil z besedo in pogledom. Seveda obljuba je bila le pogojna, če bo namreč Bog to dopustil.

V noči med 3. in 4. aprilom, to je bila prva noč po Comollovem pogrebu, je don Bosko z drugimi bogoslovci počival v spalnici. Bilo jih je vseh skupaj 20. Don Bosko je ležal, a ni mogel zaspati; mislil je na obljubo in bil zelo razburjen, kakor bi slutil, da se bo nekaj zgodilo. Dajmo, da nam pripoveduje don Bosko:

„Ura je odbila polnoči. Na hodniku je nastal močan ropot, postajal je vsak hip močnejši in se je naglo približeval naši spalnici. Ropotalo je tako, kakor da bi par konj v diru peljalo težak

parizar po lesenem podu. Ropota ne morem natančneje opisati, le toliko vem, da je bil tako močan, tako strašen, da sem trepetajoč se onemel. Na hodniku pred spalnico je bobnelo, kakor bi se vse podiralo. Imel sem vtis, kakor da se je hiše dotaknila neka nadzemeljska sila.

Bogoslovci so se zbudili, a nihče ni zinil besede. Jaz sem kar okamenel od strahu. Ropot se je naglo bližal, postajal je vedno strašnejši; že je bil pred vrati. Vrata se siloma odpro, toda videti ni ničesar. Nato se pokaže slabotna večbarvna svetloba. Tedajci ropot preneha in v spalnici zavлада grobna tišina; svetloba zasveti močnejše in takrat razločno zaslišim Comollov glas, ki trikrat zaporedoma ponovi: „Bosko! Jaz sem zveličan!“ V spalnici je postalo še bolj svetlo, ropot se je ponovno zaslišal, bilo je kot kakšno grmenje, a je takoj prenehalo in tudi svetloba je izginila.

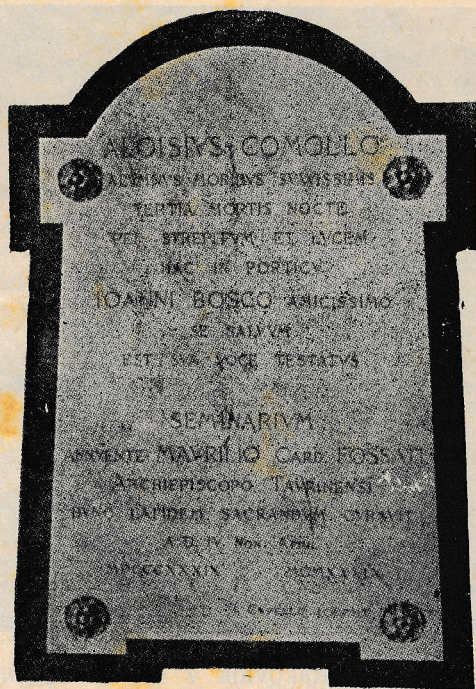
Tovariši so skočili iz postelj in letali kakor brezumni po spalnici. Nekateri so se stisnili v kotu na kup in si dajali korajžo; drugi so se zbrali okrog prefekta. Tako so prebili ostali del noči in nemirno čakali dneva. Vsi so čuli ropot, mnogi so slišali glas, a nihče ni popolnoma razumel. Vpraševali so drug drugega, kaj naj bi to pomenilo. Jaz sem jih s svoje postelje miril, češ da sem razločno slišal: „Jaz sem zveličan.“ Radi so mi verjeli, ker so nekateri prav tako razumeli. O stvari se je dolgo govorilo v semenišču.

Veliko sem trpel in moj strah je bil tolik, da bi bil najraje umrl. Takrat sem se prvič v življenju zares prestrašil. To me je tako prizadelo, da sem nevarno zbolel. Šele mnogo let pozneje sem popolnoma ozdravel.“

Tako don Bosko opisuje ta dogodek.

Ko so bili ti dogodki prvič popisani, so še živeli tovariši, ki so izpričali njih resničnost. Popisal jih je sam don Bosko v življenjepisu tega vzornega mladeniča. Zato se lahko zanesemo na zgodovinsko resnico.

Tako je nebo zapečatilo to prijateljstvo. Comollu je bilo dano, da je na skrivnosten način izpolnil obljubo. S tem je Bog pokazal, da seže pravo prijateljstvo še onkraj groba, hkrati pa je opomnil don Boska in po njem tudi druge, da ne gre delati obljube na račun nadnaravnih moči.



Spominska plošča, ki so jo v semenišču v Chieriju postavili Alojziju Comollu ob stoletnici, kar se je prikazal svojemu prijatelju sv. Janezu Bosku.

Velika skrivnost v Kristusu in Cerkvi

V današnjih dneh prehajamo razne krize, politične in gospodarske, toda ena izmed najnevarnejših kriz je kriza krščanskega zakona. Zlasti po mestih.

Ni več medsebojne ljubezni, potrpežljivosti, zvestobe, spoštovanja otrok do staršev; razpaslo se je zlo, da starši ne marajo otrok. Pravijo — komunisti

posebno — da je krščanski zakon enoženstva prešel v krizo in to naj bo znamenje, da nima trdnih temeljev, temu da so našli zdravilo: svobodno ljubezen.

Krščanski zakon je res v krizi, toda ne zato, ker ne bi imel zadosti trdnih temeljev, marveč so vzroki drugi: materializem, sla po uživanju in to, da je človek odstopil od božjih postav. Je pa tudi samo eno zdravilo: vrnitev h krščanskim načelom.

Jezus Kristus je preosnoval vse življenje in zato ni mogel mimo celice

da bi pokazal, kako zelo ceni zakonsko zvezo. Ob tej priliki je spremenil vodo v vino. Tudi v tem je že nekaka napoved, da bo tako temeljito spremenil tudi zakon. Prejšnji dogovor, ki je sicer po božji volji ustvarjal ne-ločljivo zvezo med možem in ženo, je dvignil k časti zakramenta. Krščanski zakon naj bi bil torej zakrament, pa ne samo zakrament, tudi podoba, simbol zveze samega Jezusa Kristusa z njegovo Cerkvijo, to je z vsemi udi te Cerkve, ki so s tem hkrati



Rakovnik v slikah: *Skupina romaric iz Sel pri Kamniku.*

človeštva, mimo družine, zakona. Kakšen pojem so na primer imeli pogani o zakonu! Sebičnost je bila počelo in smisel zakona in uživanje jim je bil cilj. Preračunano vse na egoizem, sicer pa ledeno mrzlo v zakonu, brez tople ljubezni. Kakor pa je Jezus Kristus položil nov temelj v vse človeško življenje, ko je dal novo postavbo ljubezni, tako je hotel predvsem, da se srca združijo in zvare v zakonski zvezi, ne samo telesa.

V Kani se je udeležil ženitovanja,

udje njegovega skrivnostnega Telesa. S tem je obrnil samoljubne človekove misli in telesno poželenje k nebeškim željam, da bi namreč zakonca spoznala svojo vzvišeno nalogo in sveto vršila svete dolžnosti očeta in matere.

Nov vrelec

Prav zato pa, ker je zakon dvignjen k časti zakramenta, poteka iz njega neusahljiv vir milosti, ki so potrebne za dobro izvrševanje tako vzvišenih dolžnosti, kakor medsebojna ljubezen,

dolžnosti, ki jih ima vsak posebej v zakonu; kakor skrb za otroke, ki dozore na tem drevesu, ki sta mu korenine in deblo oče in mati.

Ko človek prejme kak zakrament, tedaj zažubori v njegovi duši nov vir. To je vrelec milosti, ki so potrebne za izvrševanje tistih dolžnosti, zaradi katerih je človek prejel zakrament. Te milosti ne prenehajo teči vse življenje, dokler traja zakrament. Tudi v zakonu je tako. Dokler traja zakonska vez, to je do smrti enega izmed zakoncev, neprenehoma teko milosti v pomoč vsakemu izmed njiju, da bo mogel prav izvršiti nalogo, ki mu je v danem trenutku zastavljena. Ni torej tako, kakor da bi ob sklepu zakonske zveze prejel od Boga že vse milosti namah, ampak stvar je taka, da se mu sicer pomnoži posvečujoča milost božja, toda poleg te se odpre studenec v njegovi duši. iz katerega črpa dejansko milost — pomoč v trenutku, ko mu je potrebna, da bo laže in pravilneje izvršil delo, ki ga tedaj zahteva od njega zakonski stan. Da bo pa deležen vseh teh milosti, mora biti v milosti božji, sicer jih bo deležen šele tedaj, ko se bo z Bogom spravil.

Kakšno odgovornost prevzame na primer mož na svoje rame! Glava je družini; skrbeti mora zanjo, voditi jo mora k sreči, oskrbeti vse potrebno za otroke in ženo. Za vse to mu bo potrebna milost božja, saj brez nje nič ne moremo, kakor pravi sam Zveličar. Kje jo bo našel? Pravico je dobil do nje, ko je prejel zakrament sv. zakona. Iz onega vrelca mu bo neizogibno pritekla.

Prav tako ima žena svoje dolžnosti. Predvsem mora biti podložna možu. Tudi to jo stane, pomagala pa ji bo k temu, da se možu ukloni, milost zakramenta. Njena skrb bo, da bo dobra in pametna gospodinja, da bo varčna, delavna, da ne bo zanemarjala svojih dolžnosti, da bo stanu primerno živela in se oblačila. Žena tri ogle pri hiši

podpira! Ali ni torej njena naloga važna za domačijo? Pa kje bo dobila moč za to, da jo bo prav izvršila? Tudi ona ima v sebi vrelec milosti. Iz njega bo zajela in bo žena na mestu, taka, kakor jo opisuje sv. pismo: mož je ponosen nanjo, njen glas seže v deveto vas, njeni otroci so lepo oblečeni in cvetočih lic; tudi za služinčad zna poskrbeti. Taka je žena, ki jo slika kot vzor knjiga Modrosti. Za vse to ji je nujno potrebna pomoč.

Kako zelo važna pa je vzgoja otrok! Tega nikoli zadosti ne moremo poudariti. Vzgoja je izmed vseh umetnosti najtežja. Ali torej ne bo potrebna posebna pomoč obema, da bosta svoje otroke krščansko vzgojila, da bodo krepotni, vdani domovini in Cerkvi? Dajati jima bosta morala dober zgled, ker ta vleče. Koliko božje pomoči bosta za vse to potrebovala! Jezus Kristus je za vse to čudovito poskrbel, ko je zakon dvignil k časti zakramenta in ga s tem napravil, da je vir milosti, ki so zakonskemu stanu neizogibno potrebne.

Kako daleč, daleč je torej krščanski zakon vzvišen nad samo naravnim zakonom, ki so ga sklepali in ga sklepajo nekrščeni ljudje!

Prav je imel mladi Tobija, ko je mladenko Saro jemal za ženo in je pripomnil: „Otroka svetih staršev sva in ne smeja se jemati v zakon kakor pogani.“ In vendar njun zakon niti zakrament ni bil, kot je zakon krščenih zakoncev.

Sv. Pavel je v navdihnjenju proslavil krščanski zakon, ko je dejal: „Ta zakrament je velik... v Kristusu in v Cerkvi“ (Ef 5, 32).

Ali vesta torej, krščanska zakonca, koga predstavljata? Samega Jezusa Kristusa in njegovo Cerkev. Zato mora vladati med vama ljubezen in vaju mora nerazdružno vezati v medsebojni zvestobi, kakor veže Kristusa in Cerkev.

V nedeljo 30. julija vsi na kongres Kristusa Kralja v Ljubljano!

Prijatelji misijonov na delo!

V teku enega dobrega leta bo 5 slovenskih salezijanskih misijonarjev posvečenih v duhovnike: **Antolin Avguštin** (Japonska), **Cigan Ivan** (Indija), **Rijavec Mirko** (Kolumbija), **Ozmec Ignacij** (Salvador), **Maroša Martin** (Čile). S tem se bo število slovenskih misijonarjev duhovnikov zopet lepo povečalo. Koliko duš bo po teh novih duhovnikih deležno božjega blagoslova!

Marsikdo bi se želel udeležiti njihove nove maše, a so žal predaleč. Pa naredimo jim drugo veselje. Najprej **molimo zanje**, da se bodo mogli dobro pripraviti na veliki duhovniški poklic! Potem pa požrtvovalno darujmo, da bomo poslali **vsakemu lep novomašni dar**.

Najlepše bi bilo, če bi jim mogli oskrbeti **mašno obleko** (1. mašni plašč s štolo, manipljem, burzo in palo; 2. albo; 3. cingulum; 4. amikt; 5. nekaj korporalov, purifikatorijev in rutic; 6. ogrinjalo za blagoslov; 9. kelih s pateno; 10. vrčke za vodo in vino), **mašno knjižo**, **posodice za sveto popotnico**. Nekateri izmed novomašnikov so se priporočili tudi za slovenske **pridigarske knjiže** (Opeka, Cajnkar itd.), za **novomašne podobice**.

Napravimo našim bratom, ki so iz ljubezni do Boga zapustili domovino, nekoliko novomašnega veselja! Zato sotrudniki in sotrudnice na delo! **Vsak kraj** naj si vzame **svojege novomašnika** in mu oskrbi primeren novomašni dar. Pogovorite se in nam sporočite, katerega bi prevzeli. Darove v blagu in denarju pošljite uredništvu Vestnika ali vodstvu sal. sotrudništva, Rakovnik, Ljubljana 8, s pripombo: za tega in tega, ali splošno: za misijonarje novomašnike. Bog bo vsak najmanjši dar bogato poplačal.

Pisma misijonarjev

Misijonski pomočnik Dionizij Vrhovnik popisuje misijonsko delovanje v Macasu:

Macas, konec februarja 1939.

Prečastiti gospod urednik!

Iz hvaležnosti, da Vestnik tudi meni posveča toliko pozornosti, bi Vam rad večkrat in kaj več pisal. Toda radi preobilnega dela se moram omejiti le na kratko, suho poročilo, napisano v naglici.

Dne 4. t. m. sva šla s tukajšnjim misijonarjem duhovnikom naproti apostolskemu vikarju g. Cominu do misijonske postaje Sucui. Ta misijon je oddaljen od Macasa dober dan ježe na konju in je podružnica macaškega misijona. Naslednji dan je g. škof Comin blagoslovil novo ondotno cerkev, ki je posvečena sv. Dominiku. Cerkev je za zdaj pokrita s slamo, oziroma s palmovimi listi in še nima

zvonika. Tabernakelj, ki ga vidite na priloženi sliki, je bil narejen v misijonu v Macasu.

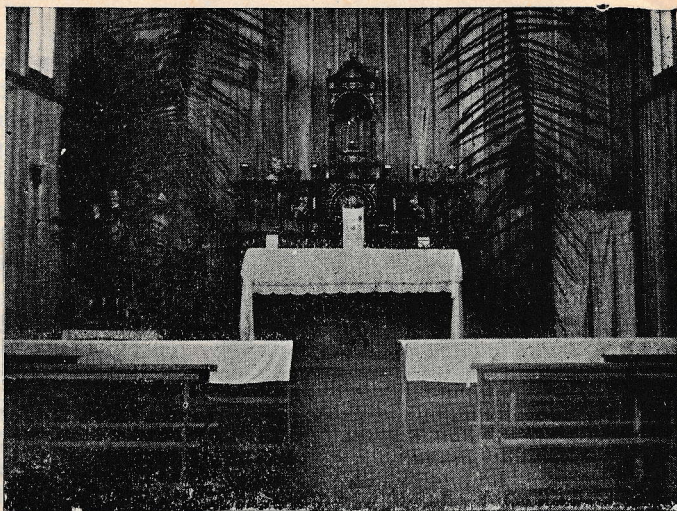
Neki fant me je med obredom vprašal, kako se imenuje tista stvar, ki jo ima škof na glavi. V Sucui namreč do sedaj še niso videli škofove mitre, ker so za to imeli pre nizko kapelico, ki je med dnevom služila tudi za šolo in obednico. Hivarski ministrant, ki je držal mitro, pa je pripovedoval potem tovarišem: „Kadar mitro stisneš, se ti odpre; če popustiš, se ti pa zapre...“

Misijonska podružnica v Sucui obstoji šele osem let, a je že zelo cvečoča in veliko obeta. Polovico prebivalstva tvorijo beli priseljenci, drugo polovico pa domačini Hivarci. Oboji so potrebni velikega misijonskega prizadevanja.

Po enoletni odsotnosti je g. škof Comin 8. t. m. spet prišel v Macas.

Tu je potem 18. t. m., na zaobljubljeni macaški praznik, slovesno blagoslovil vogelni kamen za novo cerkev, ker je prejšnja pogorela. Cerkev bo iz lesa, le temelji bodo iz opeke in cementa. Cement je treba tovoriti s konji ali na človeških hrbtih 7 dni hoda daleč. Apna tu ni. Zato je edina rešitev: vsa poslopja iz desk nažaganih — na roko!

Dvajsetega t. m. smo pa imeli zaključno slovesnost in slovo od apostolskega vikarja. Slovesnost se je vršila v „Sevilli don Bosco“ in smo se je udeležili vsi iz macaškega misijona. Sevilla don Bosco je tudi podružnica našega misijona in leži na drugi strani reke Upana nasproti Macasu. Ob tej priliki je bila tu blagoslovljena nova cerkev sv. Janeza Boska. Tu je tudi glavno zbirališče Hivarcev. V dogledni prihodnosti



Macas: Revna kapelica misijonske podružnice v Sucni.

bo to najlepši misijon v vsem vikariatu.

Tako vidite smo v enem letu zgradili dve cerkvici in še par drugih poslopij. Sedaj pa začnemo najtežje, novo cerkev v Macasu samem, veliko in lepo namesto one, ki jo je uničil ogenj. Upam, da nam boste Slovenci, pomagali. Lep misijonski pozdrav.

Vdani

Dionizij Vrhovnik.



Tako delajo

Naslednje vrstice smo posneli po pismu s. Julijane Špurove H.M.P., v katerem nam popisuje živahno versko gibanje v dekliškem zavodu v S. Paulu v Braziliji.

Da bi obnovile in poživile versko življenje naših gojenk, smo po don Boskovem zgledu začele med njimi poglobljati znanje krščanskega nauka.

Leto 1937. se je v našem zavodu imenovalo leto svetega krsta. Vse v zavodu se je učilo o sv. krstu; celo me sestre smo morale malo bolj globoko pogledati v razne knjige, da smo lahko bolj obširno razlagale. Verouk, trikrat na teden v gimnaziji in vsak dan v ljudski šoli, je bil o svetem krstu; šolske naloge, šolsko risanje



S. Paulo (Brazilija): Dekleta tekmujejo pri delu za duhovniške poklice.
(Foto s. Špurova.)

je bilo o svetem krstu. In kake zanimive misli so prišle na dan! Skoda, da Vam ne morem poslati nekaj takih nalog in risb! — Na koncu leta smo obhajale dan svetega krsta. Nad 800 gojenk je darovalo sveto mašo in sv. obhajilo v zahvalo za milost svetega krsta. Vsak razred je daroval svoj novčič za krst enega Braziljančka - pogančka; vsaka gojenka je morala vedeti na pamet, kdaj je njen krstni dan, ter obljubiti, da bo vsako leto

praznovala ta dan s kako posebno pobožnostjo; tukaj je namreč navada, da so na rojstni dan velike slovesnosti s posamezniki in plesi (mogoče je ta navada ostanek iz poganskih časov); za svoj krstni dan pa skoraj nihče ne ve. Tudi ni navada, da bi dali otroku ime kakega svetnika; tudi krščeni ljudje nosijo tako čudna imena, da bi človek rekel, da imajo svoj izvirček res v poganskih časih. Včasih naše gojenke prelistajo vse koledarje, misleč, da bodo našle svojo patrono med svetniki, a je vse zaman

Lansko leto, 1938., pa je bilo za nas leto svete maše; ker pa imamo sveto mašo le po duhovniku, smo delale obenem za duhovniške poklice. Ena izmed sestra je to naše delo s kredo upodobila na tabli; risbo sem fotografirala in Vam jo pošljem. Na vsaki strani vidite dve vrsti majhnih kvadratov: na levi strani za dekleta iz Katoliške akcije, na desni za križarice. Kjer je napisano „Pela acao“, je nabiranje denarja za duhovniške poklice tukaj v Braziliji; na vsakih 25.000 reisov (okrog 50 din) se smejo povzpeti za en kvadrat više. Kjer pa je napisano „Pela oracao“, pa so molitve v isti namen. Kakor leto prej za sveti krst tako je sedaj vse za sveto mašo: nedeljske razlage v cerkvi, veronauk v šoli, risanje, naloge, ročna dela, kjer vse, malo in veliko, ki le količkaj zna držati šivanko v roki, šiva in pripravlja roquete, korporale, plašče, štole itd. Proti koncu smo večkrat imele tako zvano papeško mašo; v presbiteriju smo naredile čisto preprost oltar: miza, dve sveči, križ in mašna knjiga. Duhovnik je maševal obrnjen proti nam, tako da smo lahko sledile vsako kretnjo, vsako znamenje, ki nam je bilo prej razloženo. Ob nedeljah pa imamo vedno tako zvano recitirano mašo. Leto sv. maše smo zaključile z nad vse slovesno peto sv. mašo, pri kateri so gojenke obljubile, da med počitnicami ne bodo prostovoljno opustile niti ene sv. maše. Bila je tudi razstava oltarnega perila, ki so ga gojenke med letom sešile,

in tudi drugih cerkvenih potrebščin, kupljenih z lastnimi prihranki. Spomini na leto svete maše, med katerim smo se naučile, kako povezati našo mašo z našim življenjem, bodo ostali neizbrisni v našem srcu, in upamo, da bodo obrodili lep sad za nebesa. Mesec oktober pa je bil ves posvečen našim brazilijanskim misijonom. Tudi tu je ista sestra simbolično upodobila naše prizadevanje. Na levi strani so kvadrati, kjer so gojenke gimnazije zapisovale, koliko so storile z delom in koliko z molitvijo; na desni strani pa je zapisovala ljudska šola in dva posebna tečaja. Tiste štiri gojenke, ki jih vidite na sliki, so iz papirja, z iglo pripete na tablo; in za kolikor se je podaljšala bela črta na strani, za toliko so se dvignile tudi gojenke na strmi gori. Priredile smo namreč veliko tombolo, in gojenke so morale same preskrbeti darila za tombolo. Za vsakih 40 daril, ki so jih prinesle, se je njihova črta podaljšala za en kvadrat. To vam je bilo tekmovanje in življenje, da še kaj takega ni videl naš zavod. Kdo bo dobil papeško zastavico, ki je na vrhu strme gore? Ljudska šola ali gimnazija? Kar nevarna napetost je nastala v zavodu. Od začetka je bila črta na desni strani stalno višje od one na levi. Gimnazijalke so vstajale ponoči, skrivaj, da so šivale, vezle, čistile zapestnike, ovratnike. Vse so preiskale, vsak najdražji spominček je šel velikodušno iz kovčega, celo milo, stekleničke z mazili in dišavami, ogle dalca, škatle s kremo za čevlje, vse, vse je šlo samo da bi dosegle zmago. Pa so jo tudi dosegle, toda z majhno zvijačo: ko so tiste na desni, bolj priproste, videle, da so že precej visoko nad drugimi, so malo prenehale z delom, ker so že bile utrujene in kovčegi so tudi bili prazni. Tiste na levi pa so ravno tega pričakovale. Delale so kolikor mogoče skrivaj. Ko so šle na izprehod, so celo na ulici prosile denar za misijone. V zavodu pa so našle skrivališče, kjer so skrbno skrivale vse svoje darove, dokler črta



S. Paulo (Brazilija): Dekleta tekmujejo pri delu za katoliške misijone. (Foto s. Špurova.)

na desni strani ni dospela prav visoko, blizu vrhunca. Ko so one na desni z največjim ponosom razglašale svojo zmago, ki jo bodo že mogoče dosegle v nekaj urah, so one na levi odkrile svoje skrivališče in vse darove dale na enkrat, kar jim je namah podaljšalo črto čisto do vrha, in zmaga je bila njihova.

* * *

Tako, vidite, poskušamo, da bi v

srcih tukajšnje mladine zbudile zanimanje za dobro in sveto stvar. Mladina je sprejemljiva. Zato upamo, da

naši naporji ne bodo zastonj, dasiprav nimajo otroci z doma skoraj nobene verske podlage in vzgoje.

Slovenska nova maša v Argentini

Buenos Aires 17. II. 1939.

Preč. g. urednik!

Naj začnem s sladkim spominom na moje mašniško posvečenje v Kordobi dne 27. novembra 1938. Nepozabni dnevi, ker nas je bilo kar 24 novomašnikov. Sedaj smo že na delu raztreseni po obširni Argentini po zavodih.

V začetku decembra sem preživel prve novomašniške dni v Buenos Airesu pri našem svetišču Marije Pomocnice, ki je eno najlepših in najbolj obiskovanih. Tako kripta kakor zgornje svetišče sta vedno odprti ljudstvu, ki prihaja k službi božji in k sv. obhajilu. Veliki ciboriji, ki vsebujejo nad 700 posvečenih hostij, se praznijo, da je veselje!

Na Brezmadežno, ko vidite po Argentini, kako hitijo prvoobhajanci proti cerkvam v belih vrstah in z nedolžnimi obrazi, mi je bilo dano obhajati nad 500 prvoobhajancev v naši župniji sv. Janeza Evangelista na Boki v buenosajreškem pristanišču. Istega dne sem pel prvo sv. mašo, popoldne vodil procesijo Brezmadežne in zvečer imel priliko podeliti sv. krst dveh novima kristjanoma. V tem delu mesta se nahaja mnogo Dalmatincev, nekateri izmed njih so ladijski piloti in vodijo prekoceanske parnike v pristanišče...

Počitnice sem preživel zelo daleč, 700 km jugozahodno od Buenos Airesa, na tako zvani Pampi — našem bivšem misijonu. Sedaj je Pampa razdeljena v škofije. Beseda Pampa pomeni



Rakovnik v slikah: Gojenke iz Mekin' pri Kamniku so priromale k Mariji Pomocnici.



S. Paulo (Brazilija): Dekleta, ki so se v letošnjem predpustu udeležile duhovnih vaj v zavodu H. M. P. (Foto s. Špurova.)

za vsakega salezijanca: veter, prah in osamljenost. Neskončna ravnina, neprehodna, če ne bi imeli modernega velbloda pustinj, ki se mu pravi avtomobil. Takoj, ko zapustiš prostrano, rodovitno in obširno provinco Buenos Aires, se dežela spremeni: majhne postaje, hiše iz pločevine in polja presušena. Kadar pade nekaj več dežja — vse polje ozeleni in prinese lepe celine vsem kolonistom. Toda rodovitna, bogata leta so bolj redka, še vsako sedmo ne.

Nekaj novega je bilo zame „los medanos“, to je droben pesek, ki potuje iz kraja v kraj in se ne zmeni za nikogar: včasih se ustavi sredi pšenice, včasih sredi ceste (tedaj, ubogi šofer, z lopato ga odkidaj kakor sneg!), ali ob hiši ali pa se spravi sredi dvorišča, kakor v našem zavodu, s to razliko, da se mu ne mudi zapustiti lokala, četudi ne plača najemnine. Na Pampi sem srečal cele kolonije Nemcev, ki so prišli iz Rusije ob Volgi. Starejši ne govorijo drugega ko nemško. S šolami pa se njihovi sinovi začenjajo asimilirati argentinskemu sožitju. So dobri katoličani, vendar pa nimajo sreče s svojim po-

ljedelstvom, ker se nahajajo v presuhem predelu. Ponekod je pogled na bivša polja strašen — same stepe, pokrite z „medanos“ peščenimi hribčki. Misijonar obiskuje vsako poletje tiste, ki so najbolj oddaljeni. Dva naporna meseca z avtomobilom. Ponekod se še dobe kraji, kjer mu pravijo ljudje: „Gospod, še nikoli nismo videli človeka tako črno oblečenega, kakor ste vi.“ Z eno besedo, o Pampi se lahko reče: Kadar dežuje, imajo kolonisti vsega dovolj; kadar pa pridejo suha leta, tedaj pritise skrajna revščina...

Še nekaj moram omeniti. Spomin na zadnji dve nedelji, ko sem pel sv. mašo med Slovenci, prvo na Pateralu, drugo na Aveljanadi, mi bo ostal neizbrisen. Ko sem začul staro pesem „Novi mašnik bod' pozdravljen“... se mi je milo storilo. Bil sem deležen tolike prijaznosti od rojakov, da jim ne vem kako poplačati. Moja posebna hvaležnost naj gre našim izseljenskim duhovnikom: priljubljenemu g. Janezu Hladniku, g. Josipu Kastelicu in g. Doktoriču, ki je nalašč za to priliko prispel iz Urugvaj. Na slovesnosti na Aveljanadi (to je

tako zvana argentinska Čikago, kjer so same klavnice in ledenice), so se pa postavili naši Prekmurci in proslavili novomašnika po svojih običajih. Ker nisem znal „gučati“, sem se spomnil na g. Lovrenčiča, ki se podpisuje „koudiš“, pa sem jih s to besedo navdušil. Ta je zalegla toliko kot par slovenskih besed g. Gasparja, župnika na Paternalu in velikega prijatelja naše skupnosti. Treba je samo videti, kako se razveseli obraz vsakega izseljenca, kadar ga g. Gaspar (pristen Španec!) pozdravi s slovensko

besedo! Vsi povabljeni so morali „vince pit zavoljo kompanije“. Popoldne je prihitelo mnogo Prekmurcev; pred zastopnikom ministra v Buenos Airesu so praznovali 20 letnico svobodne Slov. Krajine. Istega dne sem videl romati „Novine“ med njimi. Prav; saj njihove „Novine“ in Slov. Krajina so eno.

Prisrčen pozdrav vsem bralcem Vestnika

Vladimir Zmet,
salezijanec.

Majnik na Rakovniku

Mesec majnik je za Rakovnik zmeraj značilen, saj je to mesec Marijin in še posebej mesec Marije Pomočnice.

Šmarnice smo obhajali nadvse prisrčno. Imeli smo kar trojne: zjutraj ob pol 6 za dijake s kratkim nagovorom, sveto mašo, litanijami Matere božje in blagoslovom; zvečer ob pol 8 pa ene v kapeli pod cerkvijo za mladince, druge v cerkvi za ljudstvo: pri obojnih govor, pete litanije in blagoslov. Vsak večer sta bili obe cesti na Rakovnik kakor dve živi reki, pobožni verniki so kar v trumah prihajali k Mariji Pomočnici. In potem so v tihi majniški večer iz svetišča ganljivo odmevale prelepe Marijine pesmi. Tako je bilo ves mesec.

Višek pa je naš majnik dosegel na praznik Marije Pomočnice, ki smo ga obhajali na binkoštni ponedeljek. Že v soboto pred binkoštni so začeli prihajati številni romarji. Na binkoštno nedeljo pa je bilo svetišče ves dan polno vernih častilcev. Okoličani so se le s težavo pririnjili v cerkev, da so zadostili nedeljski dolžnosti. Zvečer ob 8 je bila pri lurški kapeli običajna prireditev z godbo, petjem in nastopi. Notranji dijaki so z občuteno besedo in z mladeniškim zanosom podali globoko vsebino lavretanskih litanij, oratorijanci pa nesluteno lepoto, ki se skriva v molitvi „Pozdravljena, Kraljica“. Prav posebno

so se postavili mašni strežniki iz rakovniškega oratorija. Nazorno so nam pokazali, kako v svoji sveti službi ne delajo nič drugega, kakor le posnemajo Marijo, deklo Gospodovo, ki je prva stregla Jezusu. Med prireditvijo je začelo pršeti, vendar so gledalci vsi do konca vztrajali. Po večerni božji službi, pri kateri je v nabitó polni cerkvi pridigal g. dr. Jerko Gržinčič, so mladinci zaigrali v gledišču znano spevoigro „Pribežališče grešnikov“.

Naslednji dan je bil nekoliko mrk in deževen, vendar ni to prav nič motilo prazničnega razpoloženja. Romarji so se še bolj goreče zbirali okrog Marije. Vso noč in ves dan je bila cerkev ena sama k nebesom hiteča pesem. Ob pol desetih je g. dr. Al. Tomc, ravnatelj Mladinskega doma na Kodeljevem, imel slavnostni govor, nato je g. stolni dekan in kanonik dr. Kimovec ob številni asistenci opravil slovesno pontifikalno mašo. Združeni zbor bogoslovcev in gojencev je ob spremljavi vojaškega orkestra z dovršeno umetnostjo izvajal Chlondowskega živahno razgibano „Mašo sv. Stanislava“, ki jo je prenašal tudi ljubljanski radio. Pri popoldanski slovesnosti je govoril g. dr. Fr. Volčič, ravnatelj deškega vzgajališča na Selu, slovesne litanije in blagoslov pa je imel zopet g. dr. Kimovec. Procesija



Rakovnik v slikah: Praznik Marije Pomočnice: Množica pred cerkvijo. — Dva kotička z misijonske razstave. — Med službo božjo v cerkvi. — Skupina študentov, ki so nastopili pri večerni akademiji. — Svetišče ponoči.

je zavoljo slabega vremena odpadla, kar se ni zgodilo že dolgo vrsto let.

Med binkoštnimi prazniki je bila v spodnjih prostorih zavoda odprta misijonska razstava. Na njej so bili zastopani vsi slovenski salezi-

janski misijonarji. Posebno veliko zanimivosti je bilo videti s Kitajskega. To pa seveda predvsem po zaslugi g. misijonarja mgr. Kereca. Z izbranimi predmeti so bili zastopani tudi Ekvador (Vrhovnik), Japonska (Antolin), Indija

(Kramar). Nadvse poučni so bili razni statistični podatki in zemljevidi. Tako je bilo n. pr. že na prvi pogled razvidno, da je največ naših misijonarjev doma iz Prekmurja; in da jih izmed teh, ki so v tujini, deluje največ v Južni Ameriki. Na razstavi je bilo med drugim videti metulje, kolibrije in indijanske okraske iz Ekvadorja; krasne japonske in kitajske umetniške slike na riževem papirju in na svili, kitajski jedilni pribor, kitajske vaze, igrače, časopise, knjige, pagode, malike, bogove, zmake itd. itd. Zanimanje za razstavo je bilo zelo veliko, obiskovalcev se je v razstavnih prostorih kar trlo. Z gotovostjo lahko rečemo, da je imela razstava lep moralni uspeh.

Od tu in tam

Argentina je slavila bl. Marijo Mazzarello. Po vsej argentinski republiki, ki je nekaka druga domovina don Boskovich ustanov, so bile velike slovesnosti na čast novi blaženki, Mariji Mazzarello. Pripravile so jih z veliko prizadevnostjo bivše gojenke hčera Marije Pomočnice. V ta namen so organizirale veliko propagando po časopisih, po radiu, zlasti pa z letaki, ki so jih z letali trosili po mestih. Posebno veličastno je bilo slavlje v Buenos Airesu. Udeležili so se ga predsednik republike, njegov namestnik, ministri, senatorji, člani diplomatskega zbora, poslanci; apostolski nuncij, buenos-aireski kardinal nadškof, oba pomožna škofa in cela vrsta drugih cerkvenih in civilnih odličnikov. — Prav tako so slavili bl. Marijo Mazzarello v drugih južno-ameriških državah, zlasti v Čileju, Paragvayu, Urugvayu, Peruju in tudi v toliko bičani Mehiki.

Zgodba, ki se večkrat ponavlja. „Ne spominjam se ne očeta ne matere, ne domače hiše ne domačega kraja. Samo to vem, da sem bila dolgo dolgo pri hudobnih, zelo hudobnih ljudeh... Malo riža, pa veliko udarcev. Nekega dne, ko sem bila malo poredna, sem bila tako tepena, da se še danes poznajo brazgotine na glavi, in na roki sem izgubila polovico mezinca... Dobri Bog, ki čuje nad zapuščenimi sirotami, je nagnil usmiljenega človeka, ki me je, dasi prav sam pogan, prinesel v misijon, kjer sem

Da bo poročilo popolno, je treba omeniti še običajni salezijanski majniški izlet, ki se je letos izjemoma vršil 4. in 5. junija. Mladinci so jo mahnili z vlakom v Borovnico, si ogledali borovniški „Pekel“ in se po Ljublanici vrnili domov. Dijaki pa so zasedli avtobuse in poromali na božjo pot k prvi slovenski svetnici, k sv. Emi v Krko na Koroškem. Tja grede so se peljali čez Korensko sedlo in mimo Osojskega jezera, nazaj grede pa so obiskali Gospo Sveto, Celovec, Marijo na Otoku ob Vrbskem jezeru in se čez Jezersko vrnili domov. S tem so dijaki zaključili svoje šolsko leto in odšli na več ali manj zaslužene počitnice.

pri sestrah Marije Pomočnice našla lju-bezen in dobroto. Kmalu potem me je krstna voda prerodila za božjega otroka.“ Takale je zgodba ubogega indijskega dekleta. In podobnih je mnogo.

† Salezijanski škof Artur Jara Marguez, apostolski vikar v Magellanu (Čile), je 10. februarja umrl v Santiagu. Bil je eden izmed prvih čilenskih fantov, ki so se posvetili salezijanskemu poklicu. Imel je velike voditeljske zmožnosti. Ko je l. 1926. postal škof, se je posebno zavzemal za dober tisk. V Magellanu je ustanovil katoliško knjigarno in založbo; ustanovil je več časopisov in listov, posebno goreče je podpiral ondotni katoliški dnevnik „La Unión“. Z veliko požrtvovalnostjo je branil pravice zatiranih Indijcev iz rodu Alakalufov, ki jih je bela civilizacija že skoraj uničila. Da se je njih gmotni in družabni položaj kolikor tolikoboljšal, ima največ zasluge pokojni škof.

Japonski študentje nimajo nobene vere. Na cesarski univerzi v Tokyu so zastavili vprašanje, h kateri veri pripadajo. In so našli: 6 pristašev Konfucija, 8 šintoistov, 60 kristjanov, 300 budistov, pa 1.500 brezbožcev in več kot 3.000 agnostikov, to je takih, ki se za verske zadeve niti malo ne brigajo. Iz druge statistike je razvidno, da je na japonskih državnih univerzah, ki jih obiskuje 30.000 visokošolcev, 27.000 takih, ki nimajo nobene vere.

MILOSTI **MARIJE** * **POMOČNICE**

Sv. Janez Bosko je vsem, ki so zašli v težave, priporočal devetdnevnicco k Mariji Pomočnici kristjanov. Uspehi teh devetdnevnic so bili taki, da je cele strani italijanskega Salezijanskega vestnika napolnil z zahvalami. Ta pobožnost se je polagoma širila od kraja do kraja, od države do države, in danes, lahko rečemo, jo pozna ves katoliški svet in vsepovsod se obračajo k Mariji Pomočnici in z zaupanjem molijo po 3 očenaše in zdravamarije in 3 Pozdravljena kraljica in se za prejete milosti skažejo hvaležne s kakim darom za salezijanske naprave, kakor je priporočal sv. Janez Bosko. Ta pobožnost se je tudi pri nas na Slovenskem zelo udomačila. In prav odtod toliko zahval v Vestniku in toliko srebrnih in zlatih src v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku. In koliko jih ostane neobjavljenih! In koliko pisem, kjer se trpeči in pomoči potrebni obračajo do salezijancev in prosijo, naj po njihovem namenu opravljajo devetdnevnicco! Zaupanje do Pomočnice kristjanov raste in je že jako naraslo. Bog daj, da bi vsi spoznali dobroto in moč nebeške Kraljice in da bi se vsi, ki so v potrebi, s popolnim zaupanjem obračali do tiste, o kateri se svetlika zlat napis nad glavnim vhodom rakovniškega svetišča: „Pomočnica bila si in boš nam Ti!“

Bili smo v vsevrstnih težavah. Zdelo se je, da so se vse nesreče zarotile proti nam. Bolezen v družini, nevarnost za službo, stanovanje in zaslužek, nasprotovanja in krivično sumničenje. Vse to je kakor težka mora pritiskalo na družino in jo polnilo s težkim strahom, da se je nekdanje družinsko veselje izpremenilo v mučno žalovanje. Le misel na Marijo nas je vzdrževala v teh velikih poskušnjah. Molili smo, vsi skupaj molili in prosili na Rakovniku, naj tudi ondi opravljajo devetdnevnicco. Prav med devetdnevnicco se je žalost namah izpremenila v veselje. Težava za težavo se je umaknila in danes smo prosti težav in skrbi. Prepričani smo, da se moramo za vse to zahvaliti edino Mariji. Nikdar ne bomo pozabili te čudovite pomoči. Ostati ji hočemo vedno hvaležni. — *Rovšan A.* v R.

Pred dvema letoma, ko je bilo največ dela na polju, sem težko obolela. Šla sem v bolnico. Tu sem v štirih dneh tako oslabela, da so vsi obupali nad mano. V silnih bolečinah sem klicala Marijo in Malo Cvetko. Moji znanci so že sporočili mojemu možu in staršem, naj

pridejo pome, da umrjem doma. Jaz sem pa z vedno večjim zaupanjem klicala k Mariji in prav v noči, ko so zdravniki mislili, da me pobere smrt, se je obrnilo na bolje. Bolečine so prenehale in polagoma sem ozdravela. Letos sem pa bila spet v nevarnem položaju. Bila je nevarnost za zdravje. Tudi zdaj mi je pomagala Marija. Naj ji bo hvala, tisočera hvala! Enako Mali Cvetki! — *Zakrajšek A.*, Notranjsko.

Zbolela sem. Zdravniška pomoč je bila skoraj brezuspešna. V tej stiski sem se obrnila k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku in njima v čast opravila devetdnevnicco. Bila sem uslišana. Zdravje se mi je toliko zboljšalo, da sem po 33 dneh lahko zapustila bolnico in se vrnila domov. Naj bo za to milost Tebi, Pomočnica kristjanov, in Tebi, sv. Janez Bosko, javna zahvala. — *Mauzer Marija*, Sevnica.

Pred enim letom mi je hčerka zbolela za smrt. Priporočila sem jo Mariji Pomočnici na Rakovniku in sv. Janezu Bosku in smo opravili devetdnevnicco. Kljub strašni bolezni sem trdno upala, da bo

ozdravela. Nisem se varala. Danes, hvala Bogu, je zdrava in izrekam javno zahvalo. — *Specapan Marija*, Rovte.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji za srečen izid operacije. Marija Pomočnica, prosim Te za posebno pomoč v več važnih zadevah. — *Hrustelj Pavlica*, Vitanje.

Bil sem v taki stiski, da mi je bilo obupati. Na vseh straneh sem iskal pomoči, a vse je kazalo, da bom žrtev nevoščljivosti. Veliko sem trpel, ko nikjer nisem našel razumevanja. Po tolikih potih, ki sem jih naredil brezuspešno, in po tolikih zavrnjenih prošnjah sem se zatekel k Mariji Pomočnici in prosil: „Drugega nimam kot Tebe, o Marija. Zdi se, da me je vse zapustilo. Izročim se Tebi in Ti obljubim, da ne bom nikdar pozabil tvoje pomoči, če me rešiš.“ Ko sem izrekel to prošnjo, mi je postalo pri srcu lažje. Bilo je, kakor da se je odvalil težek kamen, kakor da slišim: „Bodi miren, jaz ti bom pomagala.“ Minulo je le par dni in pomoč je bila jasna. Kar naenkrat se je odmaknilo vse, kar je prej oviralo in strašilo in bil sem rešen. Kako dobra je res Marija! Naj ta zahvala vsem, ki so v težavah, kaže na Marijo in kliče: „Zaupaj! Obrni se k Mariji! Tam imaš mater, ki te čaka, da ti pomaga.“ — *Kokalj Mihael*, K.

Tisočkrat Ti hvala, o Marija Pomočnica Rakovniška, ki si nam na čudežen način pomagala v težki zadevi. Uslišani smo bili že med devetdnevnico, ki smo jo opravljali v čast Tebi, Marija Pomočnica. Srčna hvala gre tudi don Bosku in sv. Antonu Padovanskemu. — *J. J.*, Planina pri R.

Nadalje se zahvaljujejo: — *Frančiška Hrašovec* (Sv. Anton v Sl. g.) za zadobljeno zdravje; — *I. L.* (Ajdovec) za uslišano prošnjo v težki zadevi in za premnoge druge milosti; — *Papič Ana* (Lokvica) za vrnjeno zdravje in nešteto drugih milosti; — *Križan M.* (Podzemelj) za pomoč v težki operaciji; — *Erjavec Franc* (Preska) za ozdravljenje težke bolezni; — *Rekač Roza* za uslišano prošnjo; — *Simunič Marija* (Beograd) za pomoč v veliki potrebi; — *Brenta Ivana*

(Novo mesto) za zdravje; — *Tušek Angela* za uslišano prošnjo; — *Gračner Anton* (Planina) za vrnjeno zdravje in za dušno in telesno pomoč; — *Benedik Marija* (Kranj) za ozdravljenje, kjer je že odrekla vsaka človeška pomoč; — *Mostar Tereza* (Št. Vid) za prežete dobre; — *Blazič Jera* (Vodice) za pomoč v hudi stiski; — *N. N.* (Konjice) za neštete milosti in dobre; — *A. M.* (Belgrad) za večkratno pomoč, posebno v neki težki zadevi po več opravljenih devetdnevnica; — *Družina Oražem* (Ribnica) za uslišano prošnjo; — *Z. Marija* za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi; — *M. T. D.* za dvakratno uslišanje v bolezn; — *N. N.* (Tržič) za ozdravljenje zelo težke bolezni; — *A. F.* (Št. Vid) za ozdravljenje noge; — *N. I.* (Višnja gora) za večkratno uslišano prošnjo; — *Čeh T.* za uslišanje v zelo važni zadevi; — *Micka K.* iz D. za rešitev iz težave; — *N. N.* (Preska) za hitro ozdravljenje; — *Neimenovana* (Golnik) za zdravje; — *V. L.* (Ljubljana) za srečen izid važne zadeve; — *H. K.* iz G. za prejeto milost; — *Družina Smrdel* (Nav. selo) za srečno vrnitev sina iz Afrike; — *Mlakar Anton* (Gore) za pomoč v važni zadevi.



Anton Zelko
slovenski novomašnik, ki bo posvečen
prve dni julija v Turinu.

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec
Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Zunanji sijaj praznika Marije Pomočnice nam je pokvarilo vreme. Mnogo romarjev z dežele in Ljubljane je izostalo radi grdega vremena. Mnogo teh in tudi tistih, ki so prišli na Rakovnik, je izrazilo željo, da bi se to, kar je na praznik Marije Pomočnice pokvaril dež, nadomestilo na praznik Marijinega rojstva (8. septembra), ko bo petnajstletnica, kar je bilo posvečeno svetišče, in ko navadno pride precej romarjev. Zelimo ustreči. Zato bo na predvečer pri lurski votlini akademija, nato procesija z lučkami, običajne pobožnosti in razsvetljava svetišča, drugi dan sv. maše in govori kakor o prazniku Marije P., popoldne ob pol 4 pa slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice. Da oddaljenim olajšamo prihod, smo prosili za polovično voznino. Upamo, da bo dovoljena. Natančnejši spored drugič.

Dobra sotrudnica piše: „Dovolite, da Vas na nekaj opomnim, kar bi bilo zelo dobro in kar sploh manjka prelepi salezijanski družbi. Zelo koristno bi bilo, če bi Vam bilo mogoče sčasoma izdati pravilnik salezijanskega sotrudništva v obliki mašne knjige, s sveto mašo, litanijami, križevim potom in z vsemi molitvami, ki služijo sotrudnikom in sotrudnicam.“ — Na to smo že mislili. Naj sotrudniki in sotrudnice o priliki poročajo, če se strinjajo. Tiskati, da bi obležalo v skladišču, bi bilo škoda časa in denarja. Če bi se sotrudniki in sotrudnice za to zanimali, bi pripravili molitvenik, ki bi sotrudnikom dobro služil. V njem bi podali pravila s kratko razlago, odpustke salez. sotrudništva, kratka navodila o delovanju in dolžnostih sotrudnikov, nekaj vrstic o češčenju Marije Pomočnice in presv. Srca Jezusovega, razne primerne molitve itd. itd. Naj sotrudniki in sotrudnice, kadar pišejo, razkrijejo svoje mnenje.

Salezijanski vestnik ima tudi namen širiti češčenje presv. Jezusovega Srca. Svoj čas se je vsak mesec priglasilo lepo število novih častilcev. Zadnja leta je priglaševanje nekoliko ponehalo. Dobro bi bilo, če se povrnemo k nekdanji gorečnosti, saj to češčenje ne zahteva nikakih težkih obveznosti. Predpisuje le mesečno sv. obhajilo in vsakdanjo kratko pobožnost iz knjižice „Devet služb“. Dan sv. obhajila in službo pri naša za posamezne skupine Vestnik.

Nove knjige

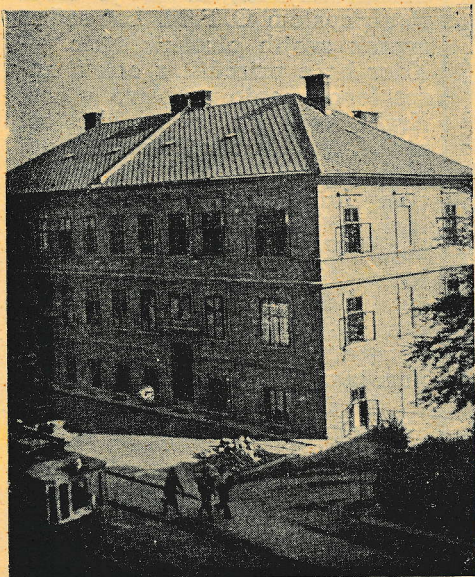
„Kristusu Kralju“ je naslov drobni knjižici, ki jo je izdal P. Krizostom O. F. M. kot sedmi zvezek svojih otroških igrice. — Kdor hoče prirediti z otroki zares lepo vnanjo proslavo v čast Kralju vseh kraljev za bližajoči se VI. mednarodni kongres, naj seže po tej knjižici, ki obsega poleg kongresne himne dve zelo lepi igrici: „Kristus Kralj prihaja“ (M. Elizabeta) za deklice in „Sveti Krištof“ (P. Krizostom) za dečke. — Ta knjižica bo pa prav vsakemu prelep spomin na kongresne dni. Zato jo toplo priporočamo. Knjižica velja samo tri din in se naroča: Frančiškanski samostan, Ljubljana, Marijin trg 4.

Trpeča ljubezen. „Knjižic“ št. 133. Gospa Ema Giehl je preživela srečno mladost. Toda že po nekaj mesecih še bolj srečnega zakona jo je bolezen prikovala na posteljo, v kateri je ostala nad — 50 let. Pa ravno v trpljenju je pokazala vso svojo veličino: postala je velika dobrotnica vseh revnih in trpečih v Monakovem, pa tudi svetovnoznana pisateljica, ki je v dolgih prečutih nočeh napisala nešteto knjig in z njimi potolažila tisoče strtih src.

Obsedenca iz Ilfurta. „Knjižic“ št. 134. Ta knjižica nam nazorno popisuje žalostno zgodbo dveh bratov, ki sta bila štiri leta v popolni oblasti hudobnega duha. Dogodki, ki so v njej podani so zgodovinsko izpričani in nam dokazujejo kako satan še tudi danes po božjem pripuščanju včasih otipljivo kaže svojo moč.

Svetoğorska Kraljica. „Knjižic“ št. 131. Preden boste v avgustu romali na Sv. goro, si preberite to malo knjižico, ki vam na kratko razloži zgodovino Svetoğorske božje poti. Letos je štiri sto let, od kar se je Marija prikazala na Sv. gori. In to je tudi edino zgodovinsko dokazano Marijino prikazanje na Slovenski zemlji.

Dom Marije Pomočnice



Lansko leto so sestre Marije Pomočnice odprle na Karlovški cesti v Ljubljani **konvikt za dijakinje**. Začetek je bil zavoljo pomanjkanja prostora skromen. Z novim šolskim letom pa se bo konvikt razširil.

V zavod se sprejemajo pridna in nadarjena dekleta, ki obiskujejo klasično ali realno gimnazijo. Dijakinje imajo brezplačno skupne inštrukcije kakor tudi priliko, da se učijo igranja na klavir. Gojenke so pod stalnim ljubeznivim nadzorstvom, kakor je navada v zavodih, kjer se držijo don Boskovih vzgojnih načel. Sprejemni pogoji ugodni. Natančnejša pojasnila daje Ravnateljstvo Doma Marije Pomočnice, Ljubljana, Karlovška cesta 22.

Salezijanska založba

vam priporoča tele knjige:

Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broš. din 8.-, po pošti 1.50 več.

Dr. Josip Valjavec: **Blaženi Janez Bosko**, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Dr. Franc Waland: **Sv. Frančišek Saleški**; broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Dr. Josip Valjavec: **Mala Cvetka**, IV. izdaja, broširana din 8.-, po pošti 1.50 več.

Janez Bosko - A.L.: **Mihec Magone**; broš. din 5.-, po pošti 1 din več.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broš. din 8.-, po pošti 1.50 več.

Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broširana din 12.-, po pošti 2 din več.

Dr. Franc Knific: **Pri božjem Srcu**, zlata obreza din 20.-, rdeča 16.-, po pošti 1 dinar več.

Dr. Jos. Valjavec: **Duhovne vaje**, zlata obreza din 16.-, rdeča 12.-, po pošti 1 dinar več.

Karg-Vodenik: **Mala skrivnost**, III. izdaja, broširana din 3.- po pošti 0.50 več.

Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I. del**, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Karg-Vodé: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Sal. sotrudniki in sotrudnice 25 odstotkov popusta

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8